

'velsignelser' – om en grådigheds kultur der er ved at begå selvmord – om en hel civilisation med selvmordstendenser – om starten af den tredje verdenskrig: – religionskrigen, narkokrigen og resourcekrigene, der allerede er startet og foregår på alle kontinenter - Vi gamle har jo fortiden at sammenligne med.

Harald Fuglsang

bygge et kunstcenter med arbejdende værksteder og med malerinden Kirsten Kjærs store samling af psykologiske menneskeportrætter som hovedattraktion. Samtidigt begyndte John at arrangere kammermusikkoncerter, der nu (2009) kan afholdes i en ny koncertsal med plads til 150 tilhørere. Gennem årene har der været afholdt omkring 275 koncerter. - I begyndelsen af 1980'erne tog vi os også tid til ulønnet at starte tropemedicinsk undervisning på Rigshospitalet i København. Dette indholdsrige liv er ikke beskrevet i kronologisk orden, men mere i dagbogsform som en serie anekdoter med tankeflugt i alle retninger – også om det kulturskred, der konstant finder sted – og om betydningen af at turde være sig selv og gå sine egne veje - og finde lige så megen glæde ved at yde som ved at nyde.

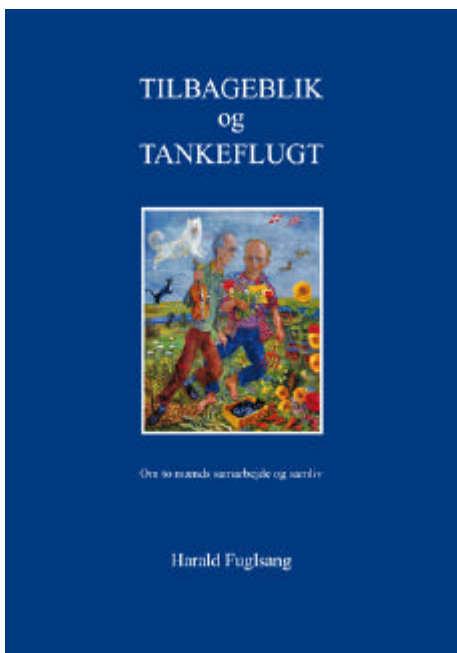
Da jeg som 76-årig i februar 2009 pludselig fik ideen om at skrive noget der skulle ligne min livshistorie, var jeg ved at komme ud af svære bivirkninger efter behandling af en hjertelidelse, der sikkert i høj grad skyldtes langvarig stress og lange arbejdsdage med opbygningen, ledelsen og den daglige drift af Kirsten Kjær museet sammen med John Anderson. Bivirkningerne var ikke alene mareridt hver eneste nat, men også en uudholdelig depressiv tilstand der fratog mig min sædvanlige handlingsfyldte livskraft og iderigdom. Det var sommeren 2008 og vi var midt i byggeriet af en hjemmetegnet kammermusik-koncertsal. Vi satte en ære i at vores 9. kammermusik festival kunne afholdes der i slutningen af juli og begyndelsen af august 2008 – det lykkedes, og med stor succes.

Foråret og forsommeren 2009 var fulde af skriveglæde. Men mit dårlige syn og den forsvundne korttids hukommelse gjorde skriveprocessen meget besværlig. Og så kom sommersæsonens mange gæster og jeg blev fuldtids-receptionist.

Først sidst i september 2009 var der lidt overskud til skriveglæde igen. Jeg har ladet forskellige mennesker gennemlæse mine første forsøg og alle synes sproget flyder let, men mange er ikke enige med mine synspunkter, - men hvorfor skulle de også være det? – jeg har jo ikke været et barn af ungdomsoprøret og hash-kulturen og har ikke været grebet af fjernøstlige blomsterkulturer - har faktisk mest været beskæftiget med at hjælpe andre – og tit uden løn – men med stor glæde.

Sidste halvdel er nok mere den gamle mands overvejelser om tendenser i nutiden, om det magtskifte der er ved at finde sted i Verden, om ungdomskulturen i den vestlige Verden – om de moderne kommunikations midlers

FORORD

Dette er historien om en bondedreng fra en mindre gård i Tømmerby på Hannæs i det nordvestlige Jylland omgivet af Vejlerne fuglereservater - om hans liv gennem mellemskolen og gymnasiet suppleret med et legat-år på kostskole i Frankrig og derefter eet år som lærervikar i barndommens skole. – Så fulgte et medicinsk studium i Århus efterfulgt af eet år på et amerikansk hospital og derefter militærtjeneste som commanding officer of the Kamina Base Hospital i den congolesiske provins Katanga. – Efter kortvarige hospitalsvikariater fulgte en tropemedicinsk uddannelse i London og derefter et års hospitalsarbejde i Liberia inden en epidemiologisk uddannelse i London. Dernæst et år i Luapula provinsen i Zambia med vægt på moder/barn sundhedsproblemer.

Siden 1966 samarbejdet og samlevet med John Anderson, engelsk øjenlæge med en barndom gennemsyret af musik i hjemmet i Brighton, på kostskolen i Harrow og Universitetet i Cambridge, hvor han gik mere op i musik end i medicin. Sammen udførte vi et forskningsprojekt med base i Cameroun (1970-78) og WHO-konsulent-arbejde i flere andre afrikanske lande, i Mellemamerika og i Yemen. – Tilbage i Danmark begyndte vi langsomt at op-